

nino sustentacionem habent, et lego utrumque resine
posunt, ut ex uero nihil accipiant ultra sustentatio
nem decem, iuxta conditionem proprii suorum. Quid
enim vere superfluum est, dandum esse pauperibus, Theo
logi communiter docent (at p. 28, & crudius Cardinalis
Bellarmius Lib. 1. De Clericis, cap. 28.) Certe si di
vino praecepto diversi Laici obligantur ad ea pauperibus
eroganda, quia sibi superflua sunt, secundum illud Lau
ez 3. Qui hales suas rancas, deo non habent: & qui ha
bet eam, similius facit: sic Christiana Moralis egregii
Doctores SS. Hieronymus, & Augustinus vere dixerunt, ille
in Epistola ad Hebreos, qui 1. si plus habet, quam tibi
ad uolum, vestigium necessarium est, illud ergo, & in
illo debetrum esse te neveris: iste vero Narratione in Ep.
47. num. 12. Secundum divitium, necessaria sunt pauperum.
Res aliae possidentur cum superflua possidentur: Quanto
magis Clerici tenentur superflua, sive Beneficia, sive Patri
monii, sive utrueque pauperibus erogare non solum ex
trema, non solum gravem, sed communem etiam necessi
tatem patientibus; cum thesaurizant in terris non debent,
qui Dominum partem eam suam, ac hereditatem singulari
quidam ratione proficerent; bonaque Ecclesiastica, quia
possident, depositi fine pietatis, & Patrimonia pauperum,
illorum fidei, ac dispensationi commissa?

C A P U T VI.

De Beneficiis Ecclesiasticis, illicitate eorum Capitulatione, Pos
sessione, Resignatione, Permutatione, & Beneficiorum Officio.

Beneficium Ecclesiasticum est Jus perpetuum percipiendi fru
titate constitutum, competens Clerico proper Sacrum Mi
nisterium, seu Officium spirituale, quod exhibere debet ex
plicatur.

Dicitur Ius perpetuum. Pensiones enim, quae ad certum
dimitissimum tempus sunt concessae, & pensionari morte ex
tinguuntur, non sunt Beneficia. Nec etiam Dignitates, &
Administrations temporariae, quae sunt Vicariorum Ge
neralium, & Officiorum Episcopi. Dicitur Autoritate Ecclesie
confitum: Quia Summi Pontificis, aut Episcopi appro
bat, & confirmato necessaria est, ut proveniens ali
qui Ecclesiis, sive Clericis ob officium spirituale concessi
ratione Beneficiis habeant. Unde Capellianus, seu
redditus ob Missarum celebrationem in perpetuum fundati,
quos vulgo Obitus nuncupamus, Beneficia Ecclesiastica non
conferunt, ne tamen sint jureno, arque omni Regula, dect
est medium statum, atque Ordinem sequi, & ostendere in
ter regulas, & facultates Clericos, in usitatu, in dictu, &
in omni ornatu. Conferuntur autem amplius, quam Sacerdotales,
habitu propriis ad Regularem accidente: Ne existimem sibi
commandantur Monasteriorum Regimen ad luxum, aut prodi
galitatem, aut augenam rem suam, & conlanguitorem
familiam; sed ad piem, & iustam alienarum rerum dispe
nsationem, & quarum non habent proprietatem, Deoque de
omnibus reddendum esse rationem.

Ut autem praecipua via nobiscantur, quae in Beneficiorum
Collatione, Capitulatione, Possessione, Resignatione, & Per
mutatione contingunt, Regulas quasdam pro more statuimus.

R E G U L A PRIMA.

Ad Beneficia Ecclesiastica promoveri non debet, nisi legiti
mi, & qui sunt moribus, scientia, reate, Ordineque ido
nei: Si vero sunt Parochiales Ecclesiæ, requirunt insuper, ut
idioma loxi intelligent, & expedit logia sciant.

Beneficium enim Ecclesiasticum non posse sine iniurio
ne Canonica obtineri, secundum Regulam 1. Juris in Pe
nitentiem autem ad Institutionem Canonicum, ut Beneficium con
seruat ei, ut sit illud possidendum, ejusque functiones
obedient idoneus, puta, qui non sit Irregularis, & ne
infra legitimam statem (inquit S. Antonius) p. tit. 15.
De Beneficiis Hinc Cap. Populare, Ext. De Clerico Ex
communicatis, depositis, vel interdicto ministrante, Inn. III.
responder: Cum excommunicati communicari non debet,
Clericos excommunicatione vinculo innedita Ecclesiastica
Beneficia conferiri non possunt, ne illi valent a licite re
tinere, nisi festina cum eis fuerit misericorditer dispensa
tum; cum ea non fuerint canonice consecuti.

Idem confirmatur ex cap. Lxxi, Tit. De Electione, in 6.
Lxxi Canon a felicis recordationis Alexandro Papa III. Pra
decessore nostro editus, inter eternam statuerit, ut nullus Re
gime Ecclesia Parochialis suscipiat, nisi vigissimum quin
tuum annum etatis attigerit, ac scientia, & moribus com
mendandus existat: Quodque talis ad Regimen sufficiens
huiusmodi si monachus non fuerit praeixa a Canonibus tem
pore in Prebeyram ordinatus, a Regiminis ejusdem am
bulatorum Officio, & alli conferatur. Quia tamen in observa
tione Canonis memoriatur se multi exhibent negligentes: Ne
periculosa illorum negligientiam volentes Juris executione
suppleri, praeferit Decreto statutum, ut nullus ad Regimen
Parochialis Ecclesiæ sufficiatur, nisi sit idoneus moribus,
scientia, & reate: Decernentes collationes de Parochialibus
Ecclesiæ, his qui non attigerint vigissimum quinatum an
num, de cetero facient, viribus omnino carere.

Ex

De Beneficiis Ecclesiasticis.

529

Et ex cap. In Lateranensi, Ext. De Prabendis, & Digni
tatis, quo Inn. III. ex sententia Concilii Lateranensis 4.
statuit, ut Regulares ad Regimen Parochialium Ecclesiæ, quæ ad ipsos plena iure non pertinent, Episcopis Presbyte
ros infinitando presentent, Quos vel conversatos nos red
dit, vel commendat probabile testimoniun Prælatorum.

Et Clemens V. Clementina Curia ei Tit. 3. De Concessione
scientia, & Morum in Prabenda, cum cuiuslibet confertur, elle vult Scien
tia idoneum, vita laudabilis, & conversationis honesta.
Archidiaconi eccl. E. Hanc Regulam confirmat Conc. Trid. Sess. 24. cap. 12.
piscopi.

De Reformatione. Nemo, inquit, deinceps ad Dignitates qua
cumque, quibus Animarum Cura subiecta, promovetur, nisi qui
saltum vigissimum quintum sua etatis annum attigerit, & in
Clericis: Ordine versatus, doctrina ad suum Manus exequendam
necessaria ac Morum integritate commendetur, iuxta Con
stitutionem Alexandri III. in Cons. Lateranensi promulgatam,
qua incipi: CUM IN CUNCTIS. Archidiaconi etiam, qui
Oculi dicuntur Episcopi, sive in omnibus Ecclesiæ, ubi fieri
poterit, Magistri in Thologia, seu Doctores, & Iurisconsul
ti, & iuris Canonici. Ad etiam autem Dignitates, vel Perso
nas, quibus Animarum Cura subiecta, Clerici aliqui
idonei, & viginti duabus annis non minoris adscendentur.
Quod de anno inchoato est intelligendum. Ad simplices
autem Cathedralium Canonicos suffici decimus quartus
annus complexus: Ad Canonicos Collegiatarum, decen
num complexum in Gallia: Ad Beneficia simplicia, qui di
cuntur ad simplicem Tomaram, septuaginta complexum.
At extra Galliam nullus ante 14. etatis annus Beneficium
quodvis obtinere potest, iuxta Trid. Conc. Decretum Sess.
33. cap. 6. De Reformat.

Exista: Nemini etiam deinceps ad Dignitatem. Ca
nonicatum, aut Portionem recipient, nisi qui ex Ordine aus
sit iniciari, quem illa Dignitas, Prabenda, aut Portio
requirit: nisi in tali etate, ut infra tempus a Jure, &
ab hac Sanctorum Synodo statutum iniari valat.

In Gallia Regno Oppidorum muratorum Parochi Gra
dui sunt: illud autem Cathedralum Canonicos suffici decimus quartus
annus complexus: Ad Canonicos Collegiatarum, decen
num complexum in Gallia: Ad Beneficia simplicia, qui di
cuntur ad simplicem Tomaram, septuaginta complexum.

Gallia Regno Oppidorum muratorum Parochi Gra
dui sunt: illud autem Cathedralum Canonicos suffici decimus quartus
annus complexus: Ad Canonicos Collegiatarum, decen
num complexum in Gallia: Ad Beneficia simplicia, qui di
cuntur ad simplicem Tomaram, septuaginta complexum.

Gradus Academici qui
necesse sunt:

Episcoporum scien
tia.

Major autem scientia in Episcopis requiriatur, quam in Pa
rochialium Ecclesiæ Rectoribus; major in Parochi, quam
in Presbyteris animarum curam non habentibus: major in
Parochi urbium, quam Pagorum. Ad Episcopatum promov
endi, servabiliter, & non transitorie, debent legi e
cclesiæ Canones, & omnem Divinam Scripturam, Sufficiant
etiam Summi Sacerdotum, sum Eloquio divinis tradita. Quod
si huiusmodi lectione, & doctrina sunt deficiunt, nullatenus
ordinandi sunt. Verba sunt Septuaginta Synodus Oecumenica,
relata Can. Omnes Palentines, Ditt. 38. Seu & Curati in
studio Scriptura Sacra, & Canonum medicorum falem ver
sat illi debent, ut colligunt ex Canone Ignorantia, diffi
cili, qui a Concilio Tolentino desumpta est: Seiant ergo Sa
cerdos Scripturas sanctas, & canones, & omnes epus eo
rum in Predicatione, & Doctrina constat: atque adhuc
eundem fidem scientia, quam Morum disciplina. Et Can
. Nulli, Ditt. 38. Canones 1. nulli Sacerdotum licet Can
ones ignorare: nec quicquam facere, quod Patronum possit Re
guli obire. Eminentem literaturam in illis, qui ad Ep
iscopatum, & Parochialium Ecclesiæ regimem promoven
tur, opt Eclesie, competentem require, ut constat ex
Inn. III. cap. Cum nobis, Ext. De electione, & electi potest
sunt. Eminentia scientia est. Qui subtilis questiones dif
ficiunt, & discere novit, & in promptu Responsiones ha
bet. Medicorum vero scientia est. Qui sciit aliquo modo exa
minare negotia, quamvis ad omnia necesse responderet; &
qui in Libris veteris etiam, qui sunt testem, seit que
cetera: et si in promptu omnia non habeat, ut explicat Inn. IV.
In cap. Cum in cunctis, De electione, & electi potest
sunt. Hinc Episcopos in lectione, studio Scriptura Sacra, San
ctorum Patrum, Canonum, & Pastoris Libris S. Gregorii
affiditos esse jubet Concilia. Remense 2. can. 14. Turonense
2. can. 2. & 3. Caboniense 2. can. 1. Aquileianense 2.
Canonicus 2. 3. & 4.

Eadem Regulam minime confirmat Conc. Tolentini 1. can.
2. Quantum (inquit) quis præceps colubris obtinet locum,
tanto necesse est præcedat ceteros gratia meritorum: ut in eo
quod præcepit singulis, singulariter ornatur eminentia fan
cilitatis, habens semper in ore gladium veritatis. & in oper
efficiencia lumini: ut iuxta Paulum potius sit exhortari in
disciplina, & contradicentes agere. Ni proinde nostri
Ordini gradum, vel subiecti Regimini modum magnopere
exigitur debet, ut quicquid officium predicationis suscipiantur,
nullis enim a divina lectione prevaricari. Nam quorundam
Pensionis, ita corporis a lectione gratia fecili
dantur, ut quid doctrina subiectis exhibet gregibus, non in
veniat Procuratus. Infideli ergo semper erit magis quibus
ut quis sub Regiminis sui curatorem, fame verbis Dipe
catur. Nat. Alex. Theol. Tom. I.

vire non sunt: Sic Metropolitanus iuxta constitutos constituit
in commissione filii Religiosorum numero vigilandum est, qualiter
in scientia talium diversa legis traditionibus ambivatur: Ita ut
indescens sollicitudine Prelatus quicque subditos querens,
aut profulum eorum tabardus agnoscat, aut neficiem
sive arrogantiæ inserviat. Placuit ergo de talibus iusta in
sistema Tolentini Concilii, ut aut sponte sumant inventio
nem necessariam perdescendi, aut a Majoribus ad lectio
ne exercitio cogantur invitati.

Hinc S. Gregorius p. 1. Pastorale, cap. 1. Nulla aars
(inquit) doceri presumitur, nisi intenta prius meditatione
discutatur. At imperitis ergo Majoribus Pastorale suscipitur
in magna temeritate? Quasiam Ars est artum Regimen
animarum: Quis autem cogitationem vulnera occulit, esse
necessariam videretur viscerum? Et tamquam saepe qui nega
nt spiritualia præcepta cognovimus, cordis se mimos
profici non metunt: Dum qui pigmentorum vitia secent,
videtur metuere canis erubescunt.

Quod vero promoveri ad Parochiales Ecclesiæ non de
beat, nisi Qui intelligent, & intelligibiliter loqui sciant
idioma lexi, ubi Ecclesia, vel Beneficium huiusmodi con
venient, si aliae provisio nullus sit roboris, constat ex Regu
la 10. Cancelleria Apostolica, De Idiomate. Cum enim
Parochi Confessiones Penitentium exciperi, illigat ver
bum Dei predicate, & Doctrina Christiana imbire illos
debet, omnino necesse est, ut eorum idioma intelligibili
ter loqueretur. Quia Regulam confirmant verba Domini E
zechielis 3. Nos enim ad populum profundum sermonis, &
ignota lingua traui mittere, ad domum Israel, quorum non
posset audire sermones. Et

R E G U L A II.

Qui Beneficium impetravit Gradualis dumtaxat, vel Doctor
bus secundum Ecclesia Leges conferendum; aut illud vi Gra
duum obtinet; illud autem conscientia possidere, & retinere
non posset, nisi prescripturn Statutum tempus in aliqua Uni
versitate perficerit, ac scientiam adeptus sit competentem.

Hanc Regulam firmant pacta inter Leonem X. Romanum
Pontificem, & Franciscum I. Concordatis, & Conc. Lat. 5.
can. confirmant S. I. 11. & Regum Christianissimorum Con
federationem, Blefenses Ludovicum XI. anno 1498. art. 2. &
Lugdunensem anni 1510. art. 8. neconon Henrici III. quibus
lascivis est, ut Beneficia Gradus debitis nonnulli illis con
ferantur, qui præscriptum, ac legitimum Studiorum tempus
implieverint. Quamobrem, qui ad Gradus per salutem pro
moto fuerint, Beneficia retinere non possunt Gradus debiti.
Idem ideo iudicium de illis, qui cum legitimo tempore
studierint, scientiam tamquam competenter non sunt ad
apti. Alioquin Ecclesiæ Legibus illas sit, que certa Bene
ficia nonnulli Doctoribus, & Iurisconsulibus in Thologia, & Ju
ris Canonico conferti decrevit, quia scientia, quam po
tentia Gradus illi Academicis, necessaria est huiusmodi ad Bene
ficiorum functiones exercendas. Nam Ceterum est, quod is
commisit in legem, qui legis verba complectens, contra le
gis nititur voluntatem. Regula est Jura 88. in Sexto.

R E G U L A III.

Beneficia Ecclesiastica, Curam præsertim Animarum anne
xam habentia, suscipere nemo debet, nisi qui ad illa
vocabus a Deo est.

Nec enim quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur
a Deo, sanguinem Aaron: (inquit) Apollonius Epistola ad
Hebreos c. 5.) Conferi autem debet a Deo vocatus, qui
in scientia, & doctrina constat, & electi potest. Eminentia
scientia est. Qui subtilis questiones dif
ficiunt, & discere novit, & in promptu Responsiones ha
bet. Medicorum vero scientia est. Qui sciit aliquo modo exa
minare negotia, quamvis ad omnia necesse responderet; &
qui in Libris veteris etiam, qui sunt testem, seit que
cetera: et si in promptu omnia non habeat, ut explicat Inn. IV.
In cap. Cum in cunctis, De electione, & electi potest
sunt. Hinc Episcopos in lectione, studio Scriptura Sacra, San
ctorum Patrum, Canonum, & Pastoris Libris S. Gregorii
affiditos esse jubet Concilia. Remense 2. can. 14. Turonense
2. can. 2. & 3. Caboniense 2. can. 1. Aquileianense 2.
Canonicus 2. 3. & 4.

Eadem Regulam minime confirmat Conc. Tolentini 1. can.

Legitima
vocablo
Quomodo
exploranda

2. Quantum (inquit) quis præceps colubris obtinet locum,
tanto necesse est præcedat ceteros gratia meritorum: ut in eo
quod præcepit singulis, singulariter ornatur eminentia fan
cilitatis, habens semper in ore gladium veritatis. & in oper
efficiencia lumini: ut iuxta Paulum potius sit exhortari in
disciplina, & contradicentes agere. Ni proinde nostri
Ordini gradum, vel subiecti Regimini modum magnopere
exigitur debet, ut quicquid officium predicationis suscipiantur,
nullis enim a divina lectione prevaricari. Nam quorundam
Pensionis, ita corporis a lectione gratia fecili
dantur, ut quid doctrina subiectis exhibet gregibus, non in
veniat Procuratus. Infideli ergo semper erit magis quibus
ut quis sub Regiminis sui curatorem, fame verbis Dipe
catur. Nat. Alex. Theol. Tom. I.

X x x R.E.

nostræ, forte nubuc in cumulus, vel quæ videntes; Placent ibi de meo, Et mihi placet de tuo: Sic pacificatur per hoc verba, vel aquilonem. Aliusmodus est etiam. Dicit aliquis; Confusudo est, quod sic fuit exauditus in una praescione, ego debeam exaudiri in alia. Item alius dicit: Numquam me videntes fuit aliquis Canonicus in Ecclesia ista, nisi illa, pro quo rogavi, prius fuit Canonicus, vel ad minus cum aliis. Numquid in talibus, & similibus committitur Simonia? Respondet: In primo, & ultimo caso committitur Simonia; quia dicit Canon. ABSIT omnis pax, est enim omnis conventio. Causa i. q. 2. Can. Quod AM Pro IO. Licit canem resignari rogari Collatorem, & Beneficium, cui pare, & simplicer reunita, alteri conferat, si ille sit idoneus: Quamquam non tenet Ordinarius illi conferre, pro quo rogatum est. (Cap. Thasius, Ext. De Simonia.) Idemque docet S. Raymundus: Si pretres sunt spirituales, (inquit) non est Simonia.... Si sunt carnales, vel ex passo quedam sunt, vel num faciendo, Simonia est.

REGULA X.

Resignatio in favorem, in manus Summi Pontificis facta, ab eoque approbata, resignanciam a Simonia immutare non praestat, sed caintentio, eoque intuitu suum Beneficium alieni resignet, ut commodum aliquod temporale sibi, aut familiæ sua inde preveniat; non autem ob Ecclesiæ utilitatem, & meritapersona, cuius in favorem sit resignatio.

Tunc enim renuntiatio gratuita non est, sed contrarium quedam in eis partem renuntianti, quem Jurisperitii his verbis exprimit, Facio ut der: Adequo Jure di-vino est prohibita, ut pote per se, & ex natura sua Simonia. Quod ex meo sensu non affer, sed ex sententia S. Thomæ in 4. Sent. dist. 25. q. 3. art. 3. ad 7. illi (inquit) qui dat ratione consanguinitatis præbendam alicui principaliiter, aut intendit temporalia bonum illius, eius datum, & non alterius: & se peccat graviter, sed Simonianam non committit, quia non tendit, etiamnisi accipiter: aut intendit aliquip bonum in se ipsum redundare, si quod magnificetur per hoc, & nobilitetur dominus sua, vel quod ipse consanguinei sit fortior: Et sic ipsi aliud accipere sperat, pro qua spiritualia dat: & Simonianam committit, & reducetur ad id munus, in quo continuet commodum, quod ex talia datione sperat. Pacio autem que natura sua Simonianam est, Romani Pontificis auctoritate non potest a labore Simonia purgari. Falsum namque est quod a quibusdam decantatur. Simoniam coram Summo Pontifice non committi. Si enim quamcumque Simoniam laborem purgare posset, non quicquam ipse Simoniacus esse potest. At id aferentrum Opinio erronea est. (Judice S. Th. ibidem, ad secundum:) Si enim Papa pro aliquo spirituali munus accepit, Simonianam committit, scilicet & aliis hominibus: quia sub Petro, cui Papa succedit, Simonianum vixit damnationem inchoavit in Novo Testamento. Et quamvis res Ecclesia sit aliisque modo Papa, non sunt tamen ejus omnis modis habendi, sicut illud, quod ad manum habet. Non est autem dubium quod Simonianam committeret, si quis aliquod spirituali arbitrio suo daret, ut quod suum est recuperaret: Et ita etiam in proprio Papa & Simonia non excusare: si (quod absit) spiritualia pro temporalia rebus Ecclesiaram daret.

REGULA XI.

Resignationes cum expressa, vel tacita conditione regressive in eadem Beneficio, illicite sunt: Et ita resignantes rei sunt peccati mortali: nec ad illa Beneficia redire possunt ab illa nova Collatione, aut ea tua conscientia resigne-re, eorumque fructus facere soz.

Hæc Regula nititur Decretu Trident. sess. 25. Resignatio cap. 7. De Reformatione, cuius hac sunt verba: Cum in Beneficiis Ecclesiasticis, quæ hereditariæ successioni imaginem referunt, sacris Constitutionibus sint odio, & Patrium Dieretis contraria: nemini imperio accepit, aut regresus eius de confessio, ad Beneficium Ecclesiasticum cuiuscumque qualitatè concedatur. Nec hallelujas concessi suspenduntur, extenduntur, aut transferuntur. Hæc Decretum in quibuscumque Beneficio Ecclesiasticæ, ac in quibuscumque Personis, etiam Cardinalatus honore fulgentibus, locum habent.

Eamdem Regulam confirmat Constitutio S. Pii V. 134. quæ incipit, Romani Pontificis, cuius hac sunt verba: Volentes omnem hereditariæ Beneficiorum Ecclesiasticorum successionem de Ecclesia Delicollere, ac liberari Beneficiorum huiusmodi provideret, Et ut de persona magis utili, & idonea, prout requiratur, facilius providere valeret: Omnes, & singulariter regresus, accepti, & ingressus, etiam eventuales, aut penales, aut Coadjutoria etiam de confessio, aut alias quomodolibet, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibuscumque effectuacim, etiam Mota proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolica Potestatis plenitudine, Claufulis irrundatis, & aliis Decretis quoniamlibet per quovis Romanos Pontifices Prædictores nostros ad Beneficium Ecclesiasticæ, cum Cura, & sine Cura, sacraria, & quoniamlibet Ordinum Regu-

la... Quibusvis Personis cuiuscumque statutus gradus, ordinis, & conditionis existentibus, etiam Episcopali, Archepiscopali, Patriarchali dignitate, aut Cardinalatus honore plenioribus concessa... Motu proprio, & ex certa nostra scientia, ac de Apostolica Potestatis plenitudine, Autoritate Apostolica, tenore præfitem revocamus, cassamus, & aboloimus. Tute tamens conscientia potest aliquis ad resignatum Beneficium regredi; si Resignatus sponte, & ultra illud ipsi offerat, & Episcopus hujusmodi regressingum, ob majorum Dei gloriam, & Ecclesiæ utilitatem, judicio suo approbat: Hac enim Collatione, & Propter confitetur. Immo Gallicana Ecclesiæ Jurisprudentia, & confusudo, ei, qui in infirmitate gravi, & moris periculo constitutus, coram Ordinario resignaverit, permittit Regressingum recuperare, valitudinem, aut cessante periculo, ut declaratur Edictum Ludovici XIII. Regis Christianissimi anno 1638. Art. 20. Et etiam Regressus Christiani anno 1638. Art. 20. Quæ autem dientis moris ejus, qui resignavit, non est facta publicatio, noster Moribus invalida est.

REGULA XII.

Qualiter Resignatio dole, fraude, vi aut metu facta, illicitæ, & irrita, judicanda est: Nec Beneficium ita sibi collatum tuta conscientia retinere potest Resignatus,

Hæc Regula colligunt ex Cap. Super hoc, quod Clemens III. Responsum est, Ext. De Renuntiatione, cuius hac sunt verba: Supervacuum esse, non credimus, causam Resignationis diligenter inquire: Quam si forte probabile, id est, non vi, nec morte, nec oppressione, nec interventione personæ, nec promissione exteriorum, Index invenitur... admittere non possumus. Porro licet negotiis factum per verum naturam nulla sit probatio, etiamsi ratió spontece Resignationem negat, probations credimus admittendas.

Eadem Regula confirmatur ex Cap. Abbas, quod est Alex. III. & Cap. Ad audiendum, quod est Iann. III. Responsum. Extra. De iis, qui ex vi, metu, vel causa fuisse, cujus hæc sunt verba: Quia vero, quia vi, metu, vel causa fuisse, carere debet robo firmatis, mandamus, quatenus si emendem ad Resignationem constitueris, quod per talem metu fuisse creatus, qui poteris, & debueris cadere in virtutem conscientiam, non obstante iuramento predicto, quod non ad repetendum, sed ad regresandum sollemmodo tenetur, præstatum Ecclesiæ est restitu facilius. Unde si committatur aliqui Resignationis receptione a Romano Pontifice, in Literis adscribi sole tunc clausula: Attende quoque provideras, quod in resignatione prædicta dolis, vi, metu, aut aliqua simonia, aut non intervenientib[us] (ut patet ex Regula Cancellaria 40.)

Idem rufus confirmatur ex Can. Si quandoque, causa 15. q. 6. cujus hæc sunt verba: Si quandoque a Sacerdotiis,

& Autoribus Ecclesiæ, quadam scriptura quoquomo permetum, aut fraudem, aut per vim extortio facta... ad nullum ei prejudicium, vel nouum cum valere consensu. Resignationes itaque dole, vi, aut metu facta, judicande sunt irrita. Quamobrem ei, qui in gravi infirmitate, aut mortis periculo quoquem constituatur resignavit, si Beneficium repeat, plurimum Resignationis peccat, teneat Resignatus Beneficium restituere, coram Ordinario regressum. Cum enim aggrito periculo valde minuat hominis libertatem, & adgitat ad eum, quæ noncum in animum inducit, ob idem votum Religionis, pavore mortis, Deo nunquam remittatur, cap. Literarum, Ext. De votis: Libero omnino non resignari prefuerunt, qui noncum resignavit, si per illa iniuriantur, seu mortis periculo solet impetrare evasum certe prescivillent. Ut enim responderet Clemens III. cap. Super hoc, Ext. De Renuntiatione, Nolla ratio hoc verisimile reddit, ut quicquam Beneficium multo fortes expensi, & laboribus quecumque, qui sustentari debet, facile, sine magna sua causa, sponte resignet.

REGULA XIII.

Qui Beneficium suum in favorem alterius resignavit, illud tanta conscientia retinere non potest, sed fructus sui facta: Unde in statu peccati mortali, est, si Provisions Romana Curia, seu Literas Resignationem approbantes apud se retineant, etiam conscientie Resignatario i. aut eo permissum extorquent de possessione Beneficij non capitanda, nisi post obtinere ipsum resignantis, aut certa mortis ipsius imminentia.

Fiducia enim hujusmodi in Resignationibus tertiis terminis regresus, accepti, & ingressus, etiam eventuales, aut penales, aut Coadjutoria etiam de confessio, aut alias quomodolibet, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibuscumque effectuacim, etiam Mota proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolica Potestatis plenitudine, Claufulis irrundatis, & aliis Decretis quoniamlibet per quovis Romanos Pontifices Prædictores nostros ad Beneficium Ecclesiasticæ, cum Cura, & sine Cura, sacraria, & quoniamlibet Ordinum Regu-

De Beneficiis Ecclesiasticis.

Episcopo-
rum vigi-
lantia in re-
signatione
bus exami-
nandis, &
admit-
tendis.

bliendis
Resignatio-
nis in eadem Curia, intra sex menses a data Suplicationis, & non a die prefatis confitens computandis: Si vero extra dictam Curiam facta sit, intra mensis, ex eune, ubi dicta Beneficia constiunt, publicata fuerit: Vel posse illorum ab eis, quos ita contigit, festa exciterit: Si Resignatio ita possumit in eorumdem resignatorem beneficiorum posse, decernerit; non per Resignationem, sed per Obturum hujusmodi vacante censeatur: Collationis quicunque, & queris alia dispositiones de illis tamquam per Resignationem vacantibus sive, & inde secute, nullius sine robore, vel momenti. In Gallia tamen tempus lex mutant, aut unius mensis, hac Regula præstum, computatur ad dicim illius Regrificationem, & non a die prædicti a Resignatione confitens. Quæ autem dientis moris ejus, qui resignavit, non est facta publicatione, noster Moribus invalida est.

Fater Robustus vir Juris consultissimus in Prædictis Beneficiis, hanc Regulam Cancellerie explicans. Resignans (inquit) qui post expeditam, remaneat in detentio Beneficii, & capi fructus, non est in conscientia tuus: nec ille, in cuiusfructu resignavit, si permittat, sive quis Resignans per Resignationem amissus fore percipiet, fructus, cum amiserit Beneficium, & possessionem illius, C. Post translationem, & R. Resignatione. C. Inter. De Præbendis. Et sic effata sit posse, qui fructus non facit fructus. B. Bone fide dicit. De acquir. Rerum domin. Glos. in Cap. Gravis De Resift. spolior. Ita siam, cui sunt resignatus, peccat, permittendo Resignationem uti Beneficio, cum non sit Paschor: Et versus Paschor admittit oves mercenariae, cui non servat uti versus Paschor, vel præter remercede: De Rerum Permutacione. Quamobrem nec ius decimalrum pro temporali permutari potest. Ex hoc Decreto (inquit Glosa) solvit Quatio, quæ multam occurrit de facto: Quandoque aliqui velut curiosi possessiones tradere quad proprieatem, vel usumfructum Ecclesiæ, quibus tenuerit solvere decimalis possessionum suorum, ut si alia possessiones libera remaneant, etiamque decesserint: Patet, quod hoc fieri non potest: Et hoc idem habuimus in antiqua Compilacione, Tit. De decimali, cap. Intelleximus, quod non debuit removet, cap. Intelleximus, est Alexandri III. Responsum, & habetur in antiqua Collectione 1. Decretilum, edita ab Antonio Augustino:

In fratrem autem, ac doli suspicionem merito veniant Permutationes Beneficiorum factæ in periculo mortis, aut miseratione in decrepita senectute, maxime si hanc cum confingantur, ne aur familiari. Item, si circa Beneficiorum iniquitatem Penitio reservatur; ut ueraciter Compermutatis sibi Penitentie referatur: sed ut si de Penitente ingratis tertia per partes conveniant: aut si Penitio super alio quam commutato Beneficio constituerit: item si sit magna Beneficiorum, sine ulla compensatione, iniquitas. Sed manifesta frustis est, si Permutatio fiat cum dicto beneficio, aut pro beneficio, quod resignatur, aliud indefinite beneficium similis, ut pro parte proveatus titulo Permutationis promittatur, aut beneficium, cuius nondum Provisions habet commutatantem alter, ut conflat, ex c. Quasi sum, &c. Universorum, Ext. De Rerum Permutacione. Simonam quod spectat in Permutationibus contingentem, de illa ferme est. et seq. in quo de Simonia agimus.

Quæ per-
mittunt
Beneficiorum
factæ in
tempore
mortalium
suscipiuntur
etiam
pro temporis
resigna-
tionibus.

REGULA XIV.

Simonia res est, qui Beneficium suum resignans alteri cum patione expressa, vel tacita, ut ille vicesim furentur in favorem neptoris, seu consanguinei ipsius Resignans.

Quæ resignationes simoniacæ? Ibi enim interveni contractus, Do ut der. Id confirmatur S. Th. Secunda Secunda, q. 100. art. 3. ad 2. scribens: Si aliquis des Beneficium Ecclesiasticum aliqui, hoc patet, vel intentione, ut exodus suis consanguinei, provideat, est simonia. Si aliquid des Beneficium Ecclesiasticum aliqui, hoc patet, vel intentione, ut exodus suis consanguinei, provideat, est simonia. Quamobrem simonia rei sunt Canonici, qui praecipiunt in vicem promovendis ad Canonicium cognitis, & proximis suis, aut mutuant a se in hoc genere officiis gratiam exigunt, interposito etiam juramento.

REGULA XV.

Resignationes Beneficiorum Permutationis gratia, illicita, & simoniaca est, si ex passo fiat, & conventione inveterata, Episcopi arbitrio, & iudicio non missa, aut commodi aliquis temporalis intuita.

Ita responderet Urbanus III. C. Quasi sum, Ext. De Rerum Permutatione, cujus hæc sunt verba: Generaliter itaque res, quæ communiores Præbendarum de jure sibi non possunt: per exactionem primaria, quæcirca spiritualia, vel conexa spiritualibus, labem semper continet Simoniam. Si autem Episcopus causam inferiorem necessariam, licet potest de uno loco ad alium transferre personam: Ut que unius loco minus sunt utilis, alibi se ualeant utilius exercere. Id confirmat Innocentius III. cap. Glosa, sub eodem Título, quo duo Clericos, qui Archidiocitonum, & Propositum propriæ autoritatem compermutaverunt, illis Digestitibus spoliarunt. Idem constat ex c. Majorium, Ext. De Præbendis, & digestibus, quod Turonensis Concilii nomine inscribitur. Et ex c. Passionis, Ext. De Præbendis, quod est Gregorius IX. Responsum: Passiones (inquit) facta a vobis pro quibusdam spiritualibus obtinendis: cum in hujusmodi omnibus passio, omnique conuento debent omnino cessare, nullius potius sunt momenta.

Item confirmat Glosa Clementæ, Ne concessione, Tit. De Rerum Permutatione, his verbis: Tractatus de permunatis Beneficiis, quæ permisssu, dummodo non fiat pax arefata inter partes, sed forum ponatur in arbitrio Superioris. Non potest canem Superioris Beneficia causa permutationis resignata aliis conferre quam permittat voluntatis: Alioquin Collationem irraci fore Clemens V. declarat, Ne concessione Juris utriusque, præsumere circa spiritualia, illudatur. Eamdem Regulum confirmat S. Thomas, in 4. Sententiæ art. 25. q. 3. ad octayum: In permutatione

De Reformati. cap. 18. & Regis Constitutionibus confirmatum. Tertius casus est, bonum pacis inter Clericos de eodem Beneficio contendentes firmante, cum Juri illorum oscularum est. Si enim coram Episcopo litigent, potest illi tamquam Judex, vel Arbitr, Beneficium uni, pensionem alteri, pro bono pacis adjudicare, ut colligatur ex c. De cetero, Ext. De Transactionibus. Quia tamen compotio toleratur potius quam laudetur ab Innocencio III. c. Nisi existat, Ext. De Prebendis.

H. Penitus autem Canonices non est, nisi ob causas in Iure approbatas constitutur. Tres porro assignari solent: Prima est, favor in Regalizationibus, ne Regnans grave dispendium patitur ejusdem Beneficio, ut aliam percepiebat vita foventia necessaria. Secunda est, aquilatatio in Beneficiis Permutatione: Quando enim locupletus Beneficiis cum tenui, & exiguo permutandum est, inaequale redditum adequati potest constituta. Pensione, ut colligitur ex capite Ad quæstiones, Ext. De Reformati Permutatione. Tertia causa est, quam jam invenimus, finienda his occasio.

III. Atque ut Penitus his de causis constituta justo percipiatur, necesse est in primis ut Clericus cui est assignata, hoc egest subfido ad inopiam sublevandam, & ad vitam, honestatē Status Clericalis congruentem latetantandam. Solius enim eleemosynæ five subventiones nomine, ad necessaria vita subsidia, Penitentes antiquas assignatas legimus Ecclesiasticas Viris. Quid ex Actis Chilcedonensis Concilii facile probari potest. Actione 10. 12. & 14. ex confilio electorum Cardinalium, & aliorum Prelatorum sub Pauli III. epistola Pontificis iusti conscripto, anno 1537. Romæ anno sequenti typis edito, confirmatur. Alius (inquit) abfus, cum Beneficio conservatur, seu cum erudiantur alii, irreps in constitutis finge etiam fructibus Penitentibus. Immo quandoque cedens Beneficio, omnes sibi fructus referunt. Quia in reiulsi est animadversum, Nulla alia de causa, nulloque alia Iure Penitentes constituti posse, nisi ut quasdam eleemosynas, que in pios usos, & indigentibus conciliis debent. Nam redditus sunt annexi Beneficio, ut corpus anime: Ideo sua natura pertinent ad eum, qui Beneficiis habet, ut possit ex eis vivere honeste pro sua ordine, simulque quod sustinere impens pro Divino cultu, & Templo, Sacramuntæ Ædium reparacione, ut quod reliquias est, impensum in pios usus. Hec enim natura corporum reddituum. Verum sicut in rerum natura admissio nonnullas fuit a natura particulari propter inclinationem universalis naturæ: Sic in Pontifice, quoniam est universali distributor honorum Ecclesia, si dicitur confractum pertinet, que in pio usus expensi debet, ant eius partem, in pio quamvis alium usum ex expenditure, magis expens, potest procedulio id facere. Ideo, Iure merito Penitentes ponere potest ut subvenient, & illi ad eorum presentationem in eisdem Ecclesiis, ad Episcopis institutione: Eorum dolet institutione, qui Autoritate sunt Episcopi instituti, Concessione priori, qui nulla est, quod sine dono: Et c. Cum Laicis, sub eodem Titulo: Cum Laicis Episcopis nonconsecutis, ant non consecutis Ecclesiæ Clericis concedatur, in quibus habeat Ius Patronatus, & postea tantum, ut subvenient, & illi ad eosdem Ecclesiis representantur, & illi ad eorum presentationem in eisdem Ecclesiis, ad Episcopis institutione: Eorum dolet institutione, qui Autoritate sunt Episcopi instituti, Concessione priori, qui nulla est, quod sine dono: Non enim licet Laici Clericos in Ecclesiæ presumptione propria ordinare. Idem confirmatur ex c. Ex frequentiis, Ext. De Institutionibus, quod est Alexander III. Responsum: Dicimus (inquit) in paribus vestris confusidionis pravam amulius retrorsum temporibus invallis, quod Clerici Ecclesiastici Beneficia sine confessa Episcopi Diocesis, vel Officiorum surum (qui hoc de jure possunt) recipiunt minus quam decant, coizantes, quando in e. SS. Patrum eis institutiones alienum, & Ecclesiastica contrarium honestati. Unde cum tu, Fener Archiepiscopo, ex Officii tibi commiso, tam priquam constitutum de Provincia tua scilicet (scilicet de) radicibus extirpare, tam in illis, qui Ecclesiastica beneficia occupata feintur detinet, quam in eis, qui de cetero occupare, & usurpar, Excommunicatis Sententiam pronulisti. Non itaque eamdem Sententiam ratam habentes, & eam Autoritate Apostolica confirmantes, mandamus, quatenus Clericos ipsos, qui ipsam Sententiam incurserint, nisi contra nos satisficerint, absolvere minime presumamus.

Quia rem Romanus Pontificis provisiones beneficii non concedit, nisi in forma digna, id est, in forma, ut cuiuslibet beneficio proprium est, coram Episcopo se filiat, & hoc quod eximuntur, vel in suis obediens infirmatum contraherit, ex qua facta sit impotens ad huiusmodi functiones deinceps exercendas. Edicto autem Ludovici Magni Regis Christianissimi anno 1570. mensis Octobris dato, cunctis, ut benevolentia, & quocunque interiorum Ecclesiarum fructuum, & reddituum nomine veniente. Quarto, necesse est, ut ille, cui penitus assignata est, per plures annos beneficii illius munus obiverit, vel in suis obediens infirmatum contraherit, ex qua facta sit impotens ad huiusmodi functiones deinceps exercendas. Edicto autem Ludovici Magni Regis Christianissimi anno 1570. mensis Octobris dato, cunctis, ut quis pensionem ex prebendis Ecclesiastiarum Cathedralium, aut etiam Collegiarum, vel Parochialium Curarum beneficis percipiat, nisi huiusmodi beneficiorum factas functiones solidi quindecim annorum spatii exercerit, officiisque impleret. Quicunque beneficiorum penitentes, his conditionibus minime concurrentibus, percipiunt, sunt sacrilegi rei sumi, & ad restitutionem tenentur quamvis Penitus sit ap-

*provisio
Rom. post
cunctis, indi-
genae promo-
nient.*

R.E.

REGULA XIX.

Graviter peccant non solum, qui in dignis quocunque Beneficiis Ecclesiasticis conservant, vel indigni ed ea nominant, & presentant; sed & qui ad Beneficia Curam Animarum annexam habentiam promovent & agnoscunt; aut iuri postpositis, minus dignorum institutioni quovis modo cooperantur.

Ad Beneficia curam animarum habentia, per sonus dignis, & habilitus & qui in loco residere, ac per se ipsos Curam ipsam exercere valent, iusta Constitutionem Alex. III. in Lateranensi, qui incipit. Quia nonnulli, & aliam Gergor. XI. in Generali Lugdunensi Concilio, qui incipit, Liceat Canon, editam, conservant: Alter autem facta collatio, sive proprio omniis irritetur, & Ordinarius Collator pensis Constitutionis Concilii Generalis, qui incipit, Gravem nimis, se noviter incursum.

Hanc Regulum quod primam partem tradit S. Iustus Pon. carum animarum habentia promovendi propositores, & diligentes. Minus cito nemini imposuerit, neque communicare peccatis alienis; Quod propter memoratur, ut examinatione habitis, & probitate morum, & Ecclesiastico labore fit commendationis, qui vocatur in medium, & summum. Secundum partem Regula, scilicet quod graviter peccant, qui ab beneficia Curam Animarum annexam habentia non promovent digniores, aut illis postpositis minus dignorum institutioni quovis modo cooperantur, probat. Constitutione, Ext. De Appellationibus, quo Innoc. III. approbat, laudat factum Episcopi Merensis, qui vacante Praepositurae electione praefixa, Per Patrem, & Filium, & spiritum Sanctum in virtute obedientia, ac sub anime Peccato Canonicis adjuravit, ut secundum Deum, & iuxta conscientiam suam, unum eligent de duabus, in quibus videtur oculis extendisse, quem Ecclesia magis uult, & idoneum reputaret.

Ei cap. Ut nostrum, Ext. Ut Ecclesiastica beneficia sine presumptione conservant, sic responderet Mediolanensis Archipiscopo: Non ex affectu carnali, sed discreto iudicio debilitate Ecclesiasticis officiis, & beneficiis in persona magis idoneis dispensare. Et cap. Quoniam, Ext. De Iure Patronatus, quo ex Concilio Generali Lateranensi, sumptum est, statuitur. Ut si forte in plures partes Fundatorum se vora divisorint, illa praeficiatur Ecclesia, qui majoribus juvaret meritis, & plurimum eligere, & approbatur afferat.

Eadem veritatem declaratione sui confirmat. Concil. Trident. f. 24. cap. 1. De reformatione: Si iniquitatem Ecclesiæ gradibus (inquit) praevident, scienterque curandum est, ut in Domini domum nihil sit inordinatum, nihilque praepositorum: Multo magis laborandum est, ut in electione eius, qui supra omnes gradus confitatur, non exerceat. Nam ratione familiae Domini statuerat, & ordino nubat, si quod requiriatur in corpore, non inventatur in capite. Ubi est alia Santa Synodus de promovendis ad Cardinales, & Superioris Ecclesiæ nonnulla nullum decreverit; hoc tamen Manu bispissim esse certet, ut si propter magnitudine expensarum, qualis est ille, qui ordinatur? Sic enim sibi operari sibi comparat frumentum, qui rectum settatur in eligendo Sacerdotum justicam: Ita gravis semper est officia domino, qui ad sue dignitatis collegium sublatum indicatum.

*S. Leoninus in eodem doctrina tradenda præsiderat. Aug. Ep. 147. alias 29. ubi explicans illud Apothol. Jacob. 2. arguit eos, qui perfidis accipientiū dicti diviti, Sed hic: Pauperi vera, & Paupillæ haec habet: Ne sane quantum arbitror, pauporum est lege peccatum in personarum acceptione habere fidem Domini Nostrj Iesu Christi, si illam distinximus, sed in corporis non inventatur in capite. Unde est alia Santa Synodus de promovendis ad Cardinales, & Superioris Ecclesiæ nonnulla nullum decreverit; hoc tamen Manu bispissim esse certet, ut si propter magnitudine expensarum, qualcum casum de eo videri posse. Itaque statuit, ut cum prima Ecclesia vacaverit, supplicationes, ac preces publice, præsumtique habeantur, atque a Capitulo per Civitatem, & Diocesum indicantur, quibus Clerici, Populusque bonum a Deo prefatur, valeat impetrare. Omnes vero, & Paupilæ, qui ad promotionem proficendorum quendamque per quicunque ratione a Sede Apollonica habent, aut aliquo operatione suam praefiant, nihil in iis pro presenti tempore ratione habentur, horumque & mones, ut in primis meminimus, nihil se Dei gloriam, & populum salutem utilius proficiat, quam sibi Pauperes, & Ecclesia gubernanda bonos promovere studeant. * Boleus alieni peccatis, comunitantes mortaliiter peccare, nisi quos digniores, & Ecclesia magis utiles justicaverint, non quidam precibus, vel communiant, qui digniores, & Ecclesia.*

*Ei cap. 18. de Parochialium Ecclesiastiarum Provisionibus agens: examen fieri jubet per Examinateores Diocesanae Synagogen: examen fieri deputatos & ex beneficii candidatis, atque competitibus, qui facient iudicatu idoneo, cum ab Episcopo eligi, qui ceteris judicauerit dignorem. Peracto deinde ex genitalibus, renuntiatio quoque ab his iudicatu fuerint, atque: moribus, doctrina, & aliis rebus ad vacantem Ecclesiæ gubernandam opportuni: Ex hisque Episcopo, cum eligat, quem ceteris magis idoneum judicaverint. Quod si beneficium Iuris Patronorum Ecclesiastici, ac institutione ad Episcopum, & non aliis pertinet, quem Patronus dignioris inter probatos ab Examinateoribus iudicabit, Episcopo præficari teneatur, ut ab eo instituantur. Cum vero institutio ab alio quam Episcopo erit facienda, tunc Episcopus solus ex dignis eligat dignorum, quem Patronus ex presenteret, ad quem institutio spectat. Alias provisiones omnes, seu in institutione præterea supra dictam formam facta, subreptice constabunt: Non obstantibus hinc Decreto exceptionibus, Indulsi, Privilegia, Preventionibus, affectionibus, novis Provisionibus, in aliis concessis quibuscumque Universitatibus, etiam ad certam summam. *Aliis impedimentis quibuscumque.**

Idei confirmat B. Pontificis Pius' Confutatione, qui incepit, In confundendis Beneficiis data 15. Kalend. Aprilis 1557. Ut autem (inquit) non solum dignis, sed magis idoneis respectis, iuxta iudicium Concilii Decretum, Parochiales Ecclesiæ conservant, voluntatis, & eadem autoritate determinantur, quod si Episcopus minus habebit potest magis idoneis elegi, potest illi, qui rejecti fuerint, a mala electione huiusmodi Metropolitani, vel si elegens Metropolitani, aut exemplis suis, & deinceps impeditam famulatum, paucis diebus in Provinciali Concilio diligenter inquisita aquaruntur: ita quod,

** Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*magis idoneis
necessariis
meritis,
magis idoneis
meritis, &
magis idoneis
meritis, &
magis idoneis
meritis, &*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

*Alienis
peccatis
comunitantes
mortaliiter
peccare,
nisi quidam
precibus,
vel communiant,
qui digniores,
& Ecclesia.*

